

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Viktora Kučery a soudců JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Jakuba Camrdy v právní věci žalobce: **Mgr. T. P.**, zast. Mgr. Vojtěchem Faltusem, advokátem se sídlem Jungmannova 26/15, Praha, proti žalovanému: **Státní úřad inspekce práce**, se sídlem Kolářská 451/13, Opava, **za účasti:** **VELKÁ PECKA s.r.o.**, se sídlem Karolinská 654/2, Praha, zast. Mgr. Františkem Korbelem, Ph.D., advokátem se sídlem Na Florenci 2116/15, Praha, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 27. 2. 2024, č. j. 14 A 4/2023-66,

t a k t o:

- I. Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 27. 2. 2024, č. j. 14 A 4/2023-66, **se ruší.**
- II. Rozhodnutí Státního úřadu inspekce práce ze dne 3. 11. 2022, č. j. 7195/1.30/22-3, **se ruší** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- III. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci k rukám jeho zástupce Mgr. Vojtěcha Faltuse, advokáta se sídlem Jungmannova 26/15, Praha, na náhradu nákladů řízení o žalobě a o kasační stížnosti částku 28 570 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- IV. Osoba zúčastněná na řízení **nemá** právo na právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Vymezení věci

[1] Kasační stížností se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhal zrušení v záhlaví označeného rozsudku, kterým Městský soud v Praze (dále jen „městský soud“) zamítl jeho žalobu proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 11. 2022, č. j. 7195/1.30/22-3. Tímto rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání stěžovatele a potvrdil rozhodnutí Oblastního inspektorátu práce pro hlavní město Prahu (dále též „povinný subjekt“ nebo „oblastní inspektorát“), č. j. 15149/3.30/22-5, o odmítnutí části žádosti o poskytnutí informací.

[2] Stěžovatel žádostí ze dne 12. 8. 2022 požádal oblastní inspektorát o informace na základě zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „informační zákon“). Konkrétně stěžovatel požadoval zaslání námitek uplatněných kontrolovanými osobami VELKÁ PECKA s.r.o. a Autoexpert spol. s r.o. (dále společně „kontrolované osoby“) a jejich vyřízení ze strany oblastního inspektorátu ve věci kontroly tzv. „švarcsystému“.

[3] Oblastní inspektorát měl za to, že se na uvedenou situaci vztahuje § 11 odst. 3 informačního zákona, podle kterého se neposkytují informace, které povinný subjekt získal od třetí osoby při plnění úkolů v rámci kontrolní činnosti prováděné na základě zvláštního právního předpisu, podle kterého se na ně vztahuje povinnost mlčenlivosti. Vyzval tedy kontrolované osoby, aby uvedly, zda jej v rozsahu požadovaných informací zbavují povinnosti mlčenlivosti. V návaznosti na tuto výzvu však obě kontrolované osoby prostřednictvím svého zástupce uvedly, že povinný subjekt mlčenlivosti nezbavují. Povinný subjekt tak vydal rozhodnutí o odmítnutí části žádosti o informace. V části a) výroku tohoto rozhodnutí oblastní inspektorát stěžovateli neposkytl kopie podání, kterými kontrolované osoby uplatnily námitky proti kontrolním zjištěním, a to právě s odkazem na § 11 odst. 3 informačního zákona.

[4] Ve výrokové části b) svého rozhodnutí oblastní inspektorát rozhodl, že se neposkytují ani písemnosti obsahující vyřízení námitek ve smyslu § 14 zákona č. 255/2012 Sb., o kontrole (kontrolní řád), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vyřízení námitek“), v rozsahu částí, které jsou citacemi námitek uplatněných kontrolovanými osobami. Námitky povinný subjekt považoval za informace získané od třetí osoby, na které se vztahuje povinnost mlčenlivosti podle § 11 odst. 3 informačního zákona. Oblastní inspektorát stěžovateli poskytl vyřízení námitek, avšak jejich podstatnou část začernil. Stěžovateli tak povinný subjekt poskytl pouze úvodní část vyřízení námitek po nadpis „kontrolní zjištění uvedená v protokolu“, dále pak jen text odůvodnění, v němž oblastní inspektorát vypořádal uplatněné námitky, poučení apod. Ve zbývajících částech šlo o znečitelněný text. První začerněná část textu vyřízení námitek podle oblastního inspektorátu obsahovala pouze shrnutí kontrolních zjištění, která obsahovaly rovněž protokoly o kontrole. Tyto protokoly o kontrole týkající se obou kontrolovaných osob stěžovatel v poskytnutelném rozsahu již měl k dispozici na základě své předchozí žádosti o informace. Z těchto důvodů nebylo na místě stěžovateli tato kontrolní zjištění poskytovat opakovaně. Jak již bylo uvedeno výše, další začerněná část textu vyřízení námitek obsahovala doslovnou citaci textu námitek uplatněných kontrolovanými osobami. Na základě § 11 odst. 3 informačního zákona oblastní inspektorát ani tuto část stěžovateli neposkytl.

[5] Proti rozhodnutí oblastního inspektorátu podal stěžovatel odvolání, které žalovaný zamítl a uvedené rozhodnutí potvrdil (viz výše).

2. Rozhodnutí městského soudu

[6] Stěžovatel proti rozhodnutí žalovaného brojl žalobou u městského soudu. V žalobě namítal, že povinný subjekt v jemu poskytnutém vyřízení námitek začernil veškerý text kromě hlavičky, výroku a poučení, což je téměř stejné, jako by žádost byla odmítnuta jako celek. Uvedené vyřízení žádosti o informace pro stěžovatele nemá téměř žádnou vypovídací hodnotu. Stěžovatel uváděl, že je třeba rozlišovat mezi přímou citací textu námitek a jejich posouzením. Podle stěžovatele povinný subjekt přímou citací textu námitek rezignoval na svou tvůrčí činnost a do řízení nepřinesl téměř nic nového. Stěžovatel rovněž uvedl, že pokud měl žalovaný možnost text námitek parafrázovat, je znepokojivé, že tak neučinil a tím omezil přístup k informacím. Za stěží uvěřitelné stěžovatel považoval vysvětlení, že vyřízení námitek neobsahuje žádné hodnocení a že téměř celý text je tvořen překopírováním námitek. Stěžovatel dále namítal, že nelze připustit, aby poskytnutí či neposkytnutí požadovaných informací záviselo na libovůli povinného subjektu, který by tím, zda text námitek ve svém rozhodnutí doslovně cituje nebo parafrázuje určil, zda budou informace poskytnutelné či nikoliv.

[7] Městský soud žalobu považoval za nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), napadeným rozsudkem zamítl.

[8] Městský soud ověřil, že povinný subjekt na základě dřívější žádosti o informace stěžovateli skutečně poskytl poskytnutelnou část protokolů o kontrole obou kontrolovaných osob. Vyřízení námitek požadované v této věci v první začerněné části obsahovaly totožný text, jako právě již poskytnuté protokoly o kontrole. Je tedy zřejmé, že stěžovateli v této části již povinný subjekt informace poskytl. Zároveň stěžovatel při jednání u městského soudu ozřejmil, že brojí proti neposkytnutí částí vyřízení námitek, ve kterých byl doslova citovaný text námitek podaných kontrolovanými osobami, zjednodušeně řečeno stěžovatel brojil pouze proti výrokové části b) rozhodnutí oblastního inspektorátu.

[9] Ve vztahu k dalším začerněným částem vyřízení námitek obsahujícím doslovný text námitek zaslaných kontrolovanými osobami městský soud uvedl, že oblastní inspektorát v této části neuvedl nic nového, text neparafrázoval ani neuvedl vlastní úvahy. Podle názoru městského soudu by poskytnutí těchto textů vytvořených třetími osobami obcházelo zákonnou výjimku obsaženou v § 11 odst. 3 informačního zákona. Městský soud ve vztahu k argumentům týkajícím se možnosti text parafrázovat namísto jeho citace uvedl, že je potřeba rozlišovat mezi statemi textu, které vytvoří povinný subjekt a textem, který mu v rámci kontrolní činnosti poskytne kontrolovaná osoba. Převzetí textu podání kontrolovaných osob do dokumentu vytvořeného správními orgány považuje městský soud za postup, který je zcela v souladu se zásadou hospodárnosti. Odcitováním námitek povinný subjekt nezneužívá svého postavení k zamezení přístupu k požadovaným informacím.

[10] Zároveň městský soud zdůraznil, že informační hodnota plynoucí z požadovaného textu se blíží nule, což však podle něj neznamená, že by tento text povinný subjekt musel a měl poskytnout. Pravidlo obsažené v § 11 odst. 3 informačního zákona nelze popřít z toho důvodu, že informace, kterou povinný subjekt vtělil do jím vytvořeného dokumentu a kterou vytvořila třetí osoba, nemá téměř žádnou informační hodnotu. Podle městského

soudu činností povinného subjektu vznikly až části obsahující vyřízení uplatněných námitek. Tyto části však povinný subjekt stěžovateli poskytl.

3. Kasační stížnost, vyjádření žalovaného, osoby zúčastněné na řízení a replika

[11] Proti rozsudku městského soudu podal stěžovatel kasační stížnost, ve které namítal, že napadený rozsudek je nezákonný pro nesprávné posouzení právní otázky městským soudem. Stěžovatel v kasační stížnosti zdůrazňoval zejména to, že volba přímé citace namísto parafráze nemůže být důvodem pro neposkytnutí požadovaných informací. Stěžovatel v kasační stížnosti odkazoval na odbornou literaturu, ze které vyplývá, že vyřízení námitek proti kontrolním zjištěním je zpravidla výsledkem činnosti povinného subjektu. Podle jeho názoru je vyřízení námitek výsledkem činnosti povinného subjektu bez ohledu na to, jak byly uplatněné námitky vtaženy do samotného textu určitého dokumentu. Za této situace tak nebyl dán důvod pro aplikaci § 11 odst. 3 informačního zákona. Dále stěžovatel namítal, že není přijatelné, aby povinné subjekty zvolením určité formy rekapitulace námitek ovlivňovaly možnost jejich poskytnutí žadatelům o informace.

[12] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti odkázal na své vyjádření k žalobě a na správní spis vedený v této věci. Dále uvedl, že podle jeho názoru městský soud právní otázku posoudil správně a jeho závěry považuje za logické.

[13] Ke kasační stížnosti zaslala vyjádření i VELKÁ PECKA s.r.o. jakožto osoba zúčastněná na řízení (dále jen „OZNŘ“). Ta namítala, že stěžovatel opakovaně žádá o informace vyplývající z kontrol prováděných u kontrolovaných osob, a tyto informace pak využívá k negativnímu komentování jejich výsledků. OZNŘ uvedla, že napadený rozsudek považuje za zákonný, přezkoumatelný a věcně správný. Dále zdůraznila, že pokud by povinný subjekt text námitek parafrázoval, nelze vyloučit odlišné posouzení žádosti o informace, což však není v této věci relevantní. OZNŘ polemizovala s rozdíly mezi doslovnou citací textu a jeho parafrází, přičemž podle ní je v dané situaci skutkovými okolnostmi případu řádně odůvodněno, proč nebylo na místě začerněné části vyřízení námitek poskytnout. Text blanketních námitek vtělených do vyřízení námitek podle tvrzení OZNŘ nevytvořil povinný subjekt, nýbrž právní zástupce kontrolovaných osob.

[14] Ve své replice stěžovatel zdůraznil, že povinné subjekty musí textu porozumět a kriticky jej vyhodnotit, bez ohledu na to, zda jej následně parafrázuje či zvolí formu doslovné citace. Ve způsobu zpracování textu by tak neměl být rozdíl. Povinný subjekt musí vždy učinit úvahu o obsahu textu a následně se rozhodnout, jakou formu převzetí do jím vytvořeného dokumentu zvolí. Zároveň stěžovatel rozporoval tvrzení OZNŘ týkající se negativního komentování ohledně fungování kontrolovaných osob.

4. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[15] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas, směřuje proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná a stěžovatel je řádně zastoupen. Nejvyšší správní soud proto přezkoumal napadený rozsudek městského soudu v rozsahu kasační stížnosti, ověřil při tom, zda tento rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti, a dospěl k následujícímu závěru.

pokračování

[16] Kasační stížnost je důvodná.

[17] Nejvyšší správní soud s městským soudem zcela souhlasí v tom, že otázku, zda je na místě žádost o informace odmítnout podle § 11 odst. 3 informačního zákona, nelze posuzovat na základě informační hodnoty požadované informace. V této souvislosti nelze pominout, že je jen stěží možné objektivně posoudit, zda má určitá informace vysokou či nízkou informační hodnotu, neboť ta může být pro jednotlivé subjekty různá. Zvláště při možném zásahu do hospodářské soutěže, resp. při možnosti získat na základě žádosti o informace konkurenční výhodu oproti ostatním subjektům působícím na určitém trhu, by bylo nezbytné při hodnocení informační hodnoty požadované informace postupovat nanejvýš citlivě.

[18] Nejvyšší správní soud reflektuje, že námitky proti kontrolním zjištěním fakticky obsahovaly pouze žádost o prodloužení lhůty k odůvodnění námitek a námitky blanketní. V posuzované věci je tak jejich informační hodnota skutečně téměř jistě nulová, což musí být známo i stěžovateli, celý spor tak působí poněkud absurdně. Ani z těchto důvodů však Nejvyšší správní soud rozhodně nemůže odhlédnout od pochybení, ke kterým došlo při aplikaci § 11 odst. 3 informačního zákona.

[19] Podle § 11 odst. 3 informačního zákona „[i]nformace, které získal povinný subjekt od třetí osoby při plnění úkolů v rámci kontrolní, dozorové, dohledové nebo obdobné činnosti prováděné na základě zvláštního právního předpisu, podle kterého se na ně vztahuje povinnost mlčenlivosti anebo jiný postup chránící je před zveřejněním nebo zneužitím, se neposkytují. Povinný subjekt poskytne pouze ty informace, které při plnění těchto úkolů vznikly jeho činností.“ Posuzování informační hodnoty požadovaných informací tak toto ustanovení ponechává stranou, pro uplatnění uvedené výluky postačuje kumulativní splnění vymezených předpokladů. Případná informační hodnota by dle názoru Nejvyššího správního soudu mohla být posuzována při hodnocení, zda se na danou informaci vztahuje povinnost mlčenlivosti. V právě projednávaném případě však žádná ze stran nikdy otázku, zda jde o informaci, na níž se povinnost mlčenlivosti vztahuje nezpochybňovala. Informační hodnota tak v posuzovaném případě nemůže mít vliv na zvažování přípustnosti využití § 11 odst. 3 informačního zákona.

[20] V průběhu řízení rovněž vyvstala otázka, zda by při aplikaci § 11 odst. 3 informačního zákona mohlo být postupováno jinak podle toho, zda správní orgán v jím vytvořeném dokumentu parafrázuje či doslovně odcituje. Nejvyšší správní soud má za to, že způsob převzetí textu námitek do jejich vyřízení je pro posouzení případnosti aplikace § 11 odst. 3 informačního zákona nerozhodný. Je třeba vycházet ze skutečnosti, že správní orgány by měly při své činnosti a vytváření podkladů uvažovat nad formou, v jaké určité informace do těchto podkladů zahrnou. I skutečnost, že správní orgán pro vtělení námitek do jejich vyřízení zvolil formou doslovné citace, by tak měla podléhat dřívější úvaze daného správního orgánu. Lze souhlasit s tím, že i převzetí námitek formou citace může ve své podstatě ilustrovat např. to, jak byly uplatněné námitky zpracovány, jestli odkazují na odborné závěry týkající se dané problematiky apod. Povinný subjekt by tak měl zvažovat, zda v daném případě bude vhodnější námitky převzít formou parafráze či jejich doslovnou citací. Lze však souhlasit s tím, že informace obsažená v námitkách bez ohledu na formu jejího převzetí do určitého dokumentu zůstává stále stejná. Je tak potřeba posoudit, zda lze

samotné námitky, vtělené do jejich vyřízení považovat za informaci vymezenou v § 11 odst. 3 informačního zákona.

[21] Nejvyšší správní soud v této souvislosti odkazuje na komentářovou literaturu, na kterou odkazoval také stěžovatel, a podle které je obecně výsledkem činnosti povinného subjektu jím zpracovaný dokument. Z komentářové literatury mimo jiné vyplývá, že „[s]tejně jako protokol o kontrole je výsledkem činnosti povinného subjektu např. vyřízení námitek proti kontrolnímu zjištění, sdělení výsledku kontroly jinému orgánu veřejné moci apod. Informací získanou v rámci kontroly od třetí osoby může být např. seznam dodavatelů předaný kontrolnímu orgánu (povinnému subjektu) kontrolovanou osobou nebo jejím obchodním partnerem (tj. povinnou osobou ve smyslu kontrolního řádu). Zákonnými důvody pro neposkytnutí protokolu o kontrole, resp. jeho částí nebo jiných požadovaných dokumentů souvisejících s kontrolou, může podle zákona o svobodném přístupu k informacím být např. ochrana osobních údajů, ochrana osobnosti, ochrana obchodního tajemství apod.“ (viz JELÍNKOVÁ, Jitka, TUHÁČEK, Miloš. § 11 [Další omezení práva na informace]. In: JELÍNKOVÁ, Jitka, TUHÁČEK, Miloš. Zákon o svobodném přístupu k informacím. Praktický komentář. [Systém ASPI]. Wolters Kluwer. Dostupné v systému ASPI. ISBN: 978-80-7676-695-2).

[22] Na formálním posouzení otázky, zda jde o informace vzniklé činností povinného subjektu stojí také judikatura, viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 11. 2014, č. j. 4 As 203/2014-28, podle kterého „[k]ontrolní zjištění uvedená v kontrolním protokolu vyhotoveném v rámci kontroly prováděné podle zákona č. 552/1991 Sb., o státní kontrole, je třeba považovat za informace vzniklé vlastní činností povinné osoby, na které se nevztahuje výluka podle § 11 odst. 3 věty první zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím.“ V citovaném rozsudku Nejvyšší správní soud však také konstatoval, že všechna zjištění uvedená v protokolech o kontrole, na které se nevztahuje výjimka podle § 11 odst. 3 informačního zákona, nelze bez dalšího považovat za informace, které je nutno poskytovat. Vždy je nezbytné individuální posouzení situace a zohlednění, zda se na dané informace nemůže vztahovat jiná zákonná výjimka.

[23] Nejvyšší správní soud si je vědom toho, že v označeném rozsudku bylo posuzováno poskytnutí kontrolních zjištění získaných v rámci kontroly provedené, podle již neúčinného zákona č. 552/1991 Sb., o státní kontrole, ve znění pozdějších předpisů, který nahradil kontrolní řád. Právě podle kontrolního řádu byla kontrola provedena v tomto případě a Nejvyšší správní soud tak má za to, že je možné výše uvedené závěry přeneseně aplikovat i na tuto věc. Jak uváděl městský soud, je sice pravdou, že se jednalo o skutkově odlišnou situaci, neboť v případě shora citovaného rozsudku žadatel požadoval právě poskytnutí kontrolních zjištění, a nikoli vyřízení námitek proti nim, nicméně obecné závěry, ze kterých Nejvyšší správní soud vycházel, lze bezpochyby aplikovat i na nyní projednávanou věc. Jedním z těchto obecných závěrů je právě skutečnost, že povinné subjekty obecně mají na základě žádostí podle informačního zákona poskytovat jimi vytvořené dokumenty, byť v určité části pochopitelně obsahují informace získané od třetí osoby. Pouze na základě této okolnosti však bez dalšího nelze informace neposkytnout s odkazem na § 11 odst. 3 informačního zákona. Odmítnut poskytnutí požadovaných informací by bylo možné jen z jiných zákonem vymezených důvodů.

pokračování

[24] Informacemi spadajícími pod výluky uvedenou v § 11 odst. 3 mohou být např. listiny, které kontrolovaná osoba v souvislosti s kontrolou poskytne povinnému subjektu. V tomto případě by informacemi, na které by zákonná výluha dopadala, mohla být právě podání kontrolovaných osob, kterým byly námitky uplatněny. Vtažením textu těchto námitek do jejich vyřízení z nich povinné subjekty učinily informace vzniklé jeho činností, neboť za tuto činnost lze považovat právě i jejich vtažení do textu vytvořeného povinným subjektem. Nadto lze zdůraznit také to, že povinný subjekt ani formou citace podání třetí osoby nepřebírá bez dalšího a doslovně. Zcela logicky i při citaci není kopírována např. hlavička podání, datace apod. I tyto drobné úpravy ilustrují, že povinné subjekty i při citaci určitým způsobem zvažují minimálně to, která část daného podání je pro posouzení věci vůbec relevantní.

[25] Pojem informace vzniklá činností povinného subjektu nelze vykládat příliš restriktivně. Ani samotné informace, jejichž odrazem následně jsou kontrolní zjištění převzatá např. do protokolu o kontrole, nevznikají *stricto sensu* činností povinného subjektu, ale právě v součinnosti povinného subjektu a třetích osob. Třetí osoby v rámci kontroly povinným subjektům např. mohou poskytovat podklady, jejichž odrazem jsou následná kontrolní zjištění vtělená do protokolu o kontrole. Právě vtažením informací zjištěných při kontrole do protokolu o kontrole, případně do jiného dokumentu vytvořeného povinným subjektem se však stávají informacemi vzniklými činností tohoto subjektu.

[26] I z výše označeného rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 4 As 203/2014-28 vyplývá, že některé části dokumentů vytvořených povinnými subjekty je možné na základě žádosti o informace neposkytnout. K těmto situacím by mělo docházet tehdy, když tyto dokumenty obsahují informace, jejichž poskytnutí lze odmítnout z jiných zákonem vymezených důvodů. Těmito důvody pro neposkytnutí protokolu o kontrole či vyřízení námitek proti kontrolním zjištěním, resp. jejich částí nebo jiných požadovaných dokumentů souvisejících s kontrolou, může být např. ochrana osobních údajů, ochrana osobnosti, ochrana obchodního tajemství apod.

[27] Právo na informace je právem ústavně zaručeným. Proto je nezbytné vykládat restriktivně ustanovení informačního zákona, na jejichž základě je možné právo na informace omezit, tak aby k těmto omezením docházelo jen v nezbytných případech. Toto východisko lze nalézt v již ustálené judikatuře, viz např. nálezy Ústavního soudu ze dne 24. 1. 2007, sp. zn. I. ÚS 260/06, nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 2. 2021, č. j. 1 As 281/2020-42, č. 4164/2021 Sb. NSS. Výklad zaujatý zdejším soudem v této věci pak těmto východiskům zcela odpovídá, když možnost omezení práva na informace váže pouze na situace naplňující veškeré zákonné předpoklady.

[28] V právě posuzované věci je podstatné, že vtažením textu námitek kontrolované osoby do jejich vyřízení, se tyto námitky stanou informacemi vzniklými činností povinného subjektu. Jak již bylo uvedeno, i v případě že povinný subjekt nezvolí pro převzetí textu námitek formu jeho parafráze, je tato volba podrobena úvaze povinného subjektu. Žadatelům pak při požadování informací nelze klást k tíži, jakým způsobem byl text námitek do jejich vyřízení převzat. Při vyřizování žádosti o informace však musí povinný subjekt zhodnotit, zda doslovně citovaný text neobsahuje informace, které podléhají zákonným výlukám z jejich poskytování z jiných důvodů.

5. Závěr a náklady řízení

[29] S ohledem na vše výše uvedené Nejvyšší správní soud uzavírá, že shledal kasační stížnost důvodnou, a proto v souladu s § 110 odst. 1 a 2 písm. a) ve spojení s § 78 odst. 1 s. ř. s. zrušil rozsudek městského soudu (výrok I.).

[30] Zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského (městského) soudu, a pokud již v řízení před tímto soudem byly pro takový postup důvody, současně se zrušením rozhodnutí městského soudu může sám podle povahy věci rozhodnout o zrušení rozhodnutí správního orgánu [§ 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s.]. V dané věci by městský soud v souladu s vysloveným závazným právním názorem neměl jinou možnost než rozhodnutí žalovaného zrušit. Nejvyšší správní soud proto v souladu s § 110 odst. 2 písm. a) ve spojení s § 78 odst. 1, 3 a 4 s. ř. s. rozhodl tak, že sám rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení (výrok II.).

[31] V případě, že Nejvyšší správní soud zruší rozsudek městského soudu a současně zruší i rozhodnutí žalovaného správního orgánu podle § 110 odst. 2 s. ř. s., je povinen rozhodnout kromě nákladů řízení o kasační stížnosti i o nákladech řízení, které předcházelo zrušenému rozhodnutí městského soudu (srov. § 110 odst. 3 větu druhou s. ř. s.). Náklady řízení tvoří v tomto případě jeden celek, Nejvyšší správní soud tak rozhodl o jejich náhradě výrokem vycházejícím z § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel byl ve věci úspěšný, a soud mu proto přiznal náhradu nákladů řízení, které důvodně vynaložil.

[32] Stěžovatelovy náklady řízení jsou v první řadě tvořeny náklady na zastoupení. Stěžovatelův zástupce (advokát) učinil celkem pět úkonů právní služby, a to převzetí a přípravu zastoupení [§ 11 odst. 1 písm. a) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (dále jen „advokátní tarif“)], tři písemná podání ve věci samé, tj. žalobu, kasační stížnost a repliku [§ 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu], a účast na soudním jednání [§ 11 odst. 1 písm. g) advokátního tarifu]. Za tyto úkony náleží stěžovateli zástupci odměna ve výši 3 100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5. advokátního tarifu], která se zvyšuje o 300 Kč paušální náhrady hotových výdajů podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu, celkem tedy pětinasobek součtu částek 3 100 Kč a 300 Kč, tj. 17 000 Kč. Zástupce stěžovatele je plátcem daně z přidané hodnoty. Jeho odměna a náhrada hotových výdajů se proto navyšuje o tuto daň ve výši 21 % na částku 20 570 Kč.

[33] Stěžovatelovy důvodně vynaložené náklady na řízení se dále sestávají ze zaplacených soudních poplatků: 3 000 Kč za žalobu a 5 000 Kč za kasační stížnost, celkem tedy 8 000 Kč.

[34] Žalovaný je tedy povinen zaplatit na náhradě nákladů řízení k rukám stěžovatelova zástupce celkem 28 570 Kč, a to do 30 dnů ode dne právní moci tohoto rozsudku (výrok III.).

[35] Osoba zúčastněná na řízení má právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil (§ 60 odst. 5 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Osobě zúčastněné na řízení nebyla uložena žádná povinnost, v souvislosti s jejímž plněním by jí vznikly náklady, Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok IV.).

Poučení:

pokračování

Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 14. listopadu 2024

JUDr. Viktor Kučera
předseda senátu